

σείς δὲν εἴστε φίλοι. Εἶστε καλοὶ ἄνθρωποι μόνο...
 Καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο. Ἦσαν τρομερὰ χλωμός,
 μὰ μιλῶσε μὲ γαλήνη κα' ἐπισιμότητα.
 — Ἔινε καρδὸς πὺν κυκλοφοροῦν αὐτὲς ἡ φήμες; ρώτησε σὲ
 λίγο.

— Ἐξοχότατε, ἀπάντησε ὁ Περρὸ, ἔχουν περάσει πέντε μῆνες
 ἀπὸ τότε πὺν ἀγαπᾶτε τὴν Ἀρτέμιδα, ἀφοῦ ὁ γάμος σας εἶχε ὀρ-
 στεί γιὰ τὸ Νοέμβριο. Ἔ, λοιπόν, βεβαιώνουν πὺς ὁ διάδοχος τὴν
 ἀγάπησε ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἡμέρα πὺν ἐκείνη δέχτηκε νὰ γίνῃ σύ-
 ζυγός σας. Ὡστόσο, μιλῶν γιὰ δι' αὐτὰ πρὸ δυὸ μόλις μηνῶν κα'
 ἐγὼ τὸ ξέρω πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἡ φήμες κυκλοφοροῦσαν στὴν
 ἀρχὴ ἀφορμῆς, μὰ σιγά—σιγά, μὲ τὶς διαρρῆς ἀναβολῆς τοῦ γά-
 μου σας μετὰ τὴν Ἀρτέμιδα, ἔγιναν θεσιές. Ἐδεῖρα χθὲς ἕναν ἀπ'
 τοὺς ἀνθρώπους πὺν κυρίου ντὲ Λά Γκαό, ὁ ὁποῖος τόλμησε μὰ μοῦ
 πῆ κάπὶ σχετικῶς, γελώντας εἰρωνικά.

— Δὲν θὰ γελάει κανεὶς πειὰ! εἶπε τότε ὁ πατέρας σας μ' ἕνα
 τόνο πὺν μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω.

Ἵταν ἐτοιμάστηκε ἐμπλεκῶς, ἔφερε τὸ χεῖρ του στὸ μῆτωπό του
 καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἀλοῦζα, πῆγανε νὰ φέρῃς τὸν Γαβριήλ. Θέλω νὰ τὸν φι-
 λήσω...

Ἐσπευσα νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ πὺν καὶ σὰς βροῖρα, ἐ-
 ξοχότατε, νὰ κομᾶτε μέσ' στὴ χρυσοστόλιστη κόκκινα σας,
 σὰν ἀγγελουδί. Ἵταν σὰς ξύτηνα καὶ σὰς ἐπῆρα στὴν ἀγ-
 καλιὰ μου, ἀρχίσσατε νὰ κλαίτε. Σὰς τύλιξα σ' ἕνα σιέπασια
 καὶ σὰς ὠδήγησα στὸν πατέρα σας. Αὐτὸς σὰς ἐπῆρε ἀμέσως
 στὰ χέρια του, σὰς κτύπησε κἀμποσὴ ὄρα σιωπῆς, σὰν νὰ
 ἤθελε ν' ἀποτύπωση μὲσ' στὸ μακρὸ τοῦ τὴν εἰκόνα σας κα' ἔ-
 πειστα σὰς φίλησε μὲ λατρεία σὰ ὄραια μωλοέστια μᾶτια
 σας. Ἐνα δάκρυ κῆλησε συγχρόνως στὸ πρᾶσιναφύλλενο προ-
 σωπᾶκα σας, τὸ πρῶτο δάκρυ πὺν ἔχινε μαρσοτά μου ὁ γεν-
 ναιός καὶ δυνατός αὐτὸς ἄνδρας. Ἐπειτα σὰς ξαναδόσετε σὲ
 μένα, λέγοντάς μου:

— Ἀλοῦζα, σοῦ ἐπιστεύομαι τὸ παιδί μου...

Ἄλλοιμον! αὐτὰ τὰ λόγια ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια πὺν
 μοῦ ἀπαύθινε. Ἀνηχοῦν ἀκόμα μέσα σ' αὐτὰ μου.

— Θὰ σὰς συνοδεύσω, ἐξοχότατε, εἶπε τότε ὁ γενναιός μου
 Περρὸ.

— Ὁχι, Περρὸ, ἀπάντησε ὁ κόμης ντὲ Μοντζαμορῶ.
 Πρέπει νὰ ἔμαι μόνος. Μείνε δδῶ...

— Μὰ, ἐξοχότατε... ἔκανε νὰ πῆ ὁ σῆζυγός μου.

— Μείνε. Τὸ θέλω! εἶπε προσπαθικά ὁ πατέρας σας.

Ἵταν μιλῶσε εἶτσι, δὲν χωροῦσε ἀναλογία κα' ὁ Περρὸ
 σόπασε.

Τότε ὁ κόμης μᾶς ἔσφιξε τὰ χέρια καὶ μᾶς εἶπε:

— Χαίρετε, καλοὶ μου φίλοι. Μὰ ὄχι... Ὁχι χαίρετε! Ὁ-
 ρεβουάρι!

Καὶ βγῆκε ἔξω γαλήνιος καὶ μὲ βῆμα σταθερὸ, σὰν νὰ ἐ-
 πρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ σ' ἕνα πέταρτο.

Ὁ Περρὸ δὲν εἶπε τίποτε. Μὰ μόλις ὁ κούος του βγῆκε
 ἔξω, ὀφρῆσε κα' αὐτὸς τὸν μωνδία του καὶ τὸ ξίφος του. Δὲν
 ἀνταλλάξαμε οὔτε μὰ λέξι κα' οὔτε προσπαθήσα καθόλου νὰ
 τὸν κρατήσω. Θὰ ἔκανε τὸ καθῆρον του, ἀκολουθώντας τὸν
 κόμητα, ἔστω καὶ στὸ θάνατο.

Μοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιὰ πὺν καὶ ὀχῆτρα σ' αὐτὴν, κλαί-
 γοντας. Ἐπειτα μὲ φίλησε τριφερά κα' ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὰ
 ἔγνη πὺν κυρίου του. Ὁλ' αὐτὰ, δὲν ἐθάσασαν οὔτ' ἕνα λε-
 πτό καὶ δὲν ἀλλάξαμε οὔτε μὰ λέξι.

Ἵταν ἔμεινα μόνη, σομακάπηκα σὲ μὰ καρδέλα, ὀλοῦζον-
 τας καὶ προσευχομένη. Ἡ βροχὴ εἶχε διαλασαστεῖ ἐντομεταξὺ ἔξω
 καὶ ὁ ἄνεμος μοῦγκριζε μὲ μονία. Ἐσεῖς ὄμοις, ἐξοχότατε Γαβριήλ,
 εἶχατε ξανακοιμηθεῖ ἐντομεταξὺ... Ἄλλοιμον! Θὰ ξυπνοῦσατε ὀρ-
 φανὸ ἀπὸ τὸν ἴπνο σας αὐτὸν...

XII

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

— Ὅπως εἶχε πει ὁ κ. ντὲ Λανζαί, ἐξακολούθησε ἡ Ἀλοῦζα, τὸ
 μέγαρο ντὲ Μαρζέ, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε τότε ἡ Ἄρτεμις, δὲν ἀ-
 πείχε, παρὰ δυὸ βήματα ἀπ' τὸ δικὸ μας.

Ὁ Περρὸ παρακολούθησε ἀπὸ μακρὰ τὸν κούο του, τὸν εἶδε
 νὰ σταματᾶ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, νὰ χιωνῆ
 καὶ νὰ μπαῖν μέσα. Τότε πλησίασε κα' αὐτὸς.

Ἄκουσε τότε τὸν κούο του νὰ μιλάει δυνατὰ σποὺς ἰσπρήτες,
 εἰ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μπαῖ μέσα, ἰσχυρικό-
 μενοι πὺς ἡ κυρία πὺς ἦταν ἀρροσση στὸ δομᾶτό της. Μὰ ὁ κόμης
 πέρασε ἀνάμεσα τους, παραμερίζοντάς τους κα' ὁ Περρὸ
 ἐποφελήθηκε τῆς συγχίσεως, γιὰ νὰ γλυ-
 στρήσῃ κα' αὐτὸς μέσα ἀπ' τὴν πόρτα πὺν εἶχε μείνει μω-
 σάνουχη.

Ἐξῆρε καλὰ τὰ κατατόπια τοῦ στατιοῦ, γιὰτι εἶχε
 πάει πολλὲς ἐπιστολὲς πὺν κυρίου του στὴν Ἀρτέμιδα.
 Ἀνέβηκε χωρὶς ἐμπόδιο μέσ' στὸ σοκαῖδι, ἀκολουθώντας
 τὸν πατέρα σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Ποιήματα τοῦ Ι. Πολέμη)

Δυὸ παραθύρια ἀντικρυνὰ
 σ' ἀντικρυνὰ παλάτια,
 στῶνα δυὸ μᾶτια γαλανὰ,
 στ' ἄλλο δυὸ μαῦρα μᾶτια.
 Τραγουδιστὴς πὺν τᾶχε δεῖ
 μαραινεται καὶ κλαίει
 κα' ὀλονηχτὶς τὰ τραγουδεῖ
 καὶ τέτοια λόγια λέει:
 — Τὰ μαῦρα μᾶτια εἶνε φωτιὰ
 σὲ δυὸ καμῖνα μαῦρα
 καὶ σπᾶθα ἡ κάθε τους ματιὰ
 σκορπᾶει καῖμούς καὶ λαῖρα.
 Τὰ γαλανὰ εἶν' ὀκεανοί,
 κάθε τὸν δάκρυ κῆμα,
 κα' ὅποιο καρᾶβι ἔχει φανεῖ
 κρῖμα στὸ ναῦτη, κρῖμα!

Ἐνάμεσα σὲ δυὸ θεορᾶ
 ἐγὼ ἔχω πέσει πάλι
 καὶ καίγομαι ἀπ' τὴ μᾶ μεριὰ
 καὶ πνίγομαι ἀπ' τὴν ἄλλη.
 Ἀνάθεμα τὰ γαλανὰ,
 τὰ μαῦρα ἀνάθεμα τὰ!
 Θὰ πάω νὰ βρῶ δυὸ καστανά
 σὲ μὰ καστανομάτα.
 Αὐτὰ μὲ κάποινα γαλιφᾶ
 κα' ἀπὸ τὰ δυὸ ἔχουν πάρει
 κάθε κρυφὴ τους ὀμορφιά,
 κάθε κρυφὴ τους χάρη.
 Κι' εἶν' ἡ φωτιὰ πὺς ὀροσεφῆ
 καὶ τοὺς καῖμούς γιαιτρεῖ.
 Χαρὰ σ' αὐτὸν πὺν τὰ θωρεῖ,
 σ' αὐτὸν πὺν τὰ λατρεῖ!

Η ΡΕΜΜΑΤΙΑ

Ἄλοκοντα στὴ ρεμματιὰ φυτρώνει ἕνα πλατάν
 κα' ἀναστρέφει τὴν κορφὴ κα' ἴσα μὲ τ' ἄστρα φτάνει.
 Κι' ἀποβραῦθὸς κα' ὀλονηχτὶς μὲς στ' ἀπλωτὰ του κλώνια
 παῖζει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πὺν κελαιδοῦν τ' ἀηδῶνια.
 Καὶ θυμωμένη ἡ ρεμματιὰ βαρυγκοιὰ καὶ λέει:
 — Δὲν φτάνει πὺν ὁ ἰσκιος σου μὲς στὰ νερά μου πλέει,
 δὲν φτάνει πὺν τὶς ρῖζες σου στὴ στρώσι μου ξεπλόκει,
 μόνο μοῦ πίνεις τὸ νερὸ καὶ διπλομεγαλώνεις;
 Καὶ τ' ἄκουσε μὰ λυγερὴ καὶ φώναξε ἀπὸ πέρα:
 — Παραπονιάρη ρεμματιὰ, τοῦ βράχου θυγατέρα,
 ἔχεις πλατάν ταῖρι σου καὶ στὸ πλεῖρο σου μένει
 καὶ σὸ φιλαργυρεῖσαι λίγο νερὸ, καυμμένη;
 Ἐγὼ εἶμ' ἡ ἔρημη ρεμματιὰ πὺν σύντροφο δὲν ἔχει
 καὶ μὲς στὸν ἥλιο ἀνίσκιωτη κα' ἀποσταμένη τρέχει,
 κρῖο νερὸ ἡ ἀγάπη μου γοργοκλὰ κα' ἐκείνη
 κα' ἀνόφρα ἐξοδεύεται κα' οὔτε κανένας πίνει.

Η ΡΟΥΓΑ

Μὲς στὸ χωριὸ πὺν γίνηκεν ἀγάλια-ἀγάλια χώρα,
 τὸ μονοπάτι τὸ στενὸ πλατειὰ εἶνε ρούγα τώρα.
 Τοῦκλειαν τότε τὶς πλεονεξὲς χόρτα κα' ἀγκάθια στοιβα
 καὶ τ' ἄνοιγε τὴ θύρα τῆς μᾶ φτωχικῆς καλύβα.
 Τώρα λευκὰ πλακόστρωτα μὲ χάρη τὸ πλεονόνησον
 καὶ σῦρριζα στὸ πλάτος του παλάτια καμαρώνουν.
 Μὰ τότε πὺν ἦταν ταπεινὸ, πρὶν νὰ πλατύνῃ ἀκόμα,
 ἕνας πατοῦσε μοναχὰ τὸ ἐρημικὸ του χῶμα,
 Καὶ τώρα, τώρα ποῦγινε ρούγα καμαρωμένη,
 χιλιάδες κόσμος τὸ πατεῖ, χιλιάδες τὸ διαβάνει.
 Ἡ κόρη πούρθ' ἐλπίζοντας ἀπ' τὸ χωριὸ στὴ χώρα
 ἦταν φτωχὴ καὶ ταπεινὴ κα' ἀρχόντισσα εἶνε τώρα.
 Τότε φοροῦσε τ' ἀργαλειοῦ χοντροκολλημένα ἱφάδια,
 τώρα φορεῖ μεταξοτὰ κα' ἀτίμητα πετράδια.
 Τότε ἡ καλύβα ἡ πατρικὴ τῆς φαίνονταν μεγάλη,
 τώρα παλάτια κατοικεῖ καὶ δὲν τῆς φτάνει πάλι.
 Τότ' ἡ καρδιά της ἦτανε πανέμορο μονοπάτι
 κα' ἕνας διαβάτης διάβαινε, ἕνας μονάχα ἐπάτει.
 Τώρα πὺν γίνηκε κα' αὐτὴ ρούγα καμαρωμένη,
 χιλιάδες κόσμος τὴν πατεῖ, χιλιάδες τὴ διαβάνει.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΙ' Η ΣΤΕΡΝΗ

Ἡ πρώτη ἀγάπη κα' ἡ στερνὴ πὺν συχοφένουν γύρα
 συναπαντήθησαν κα' ἡ δυὸ στῆς νεοίπαντρης τὴ θύρα.
 Ἡ πρώτη ἀνήσχη κρατεῖ χρυσοπλεγμένα τέλια
 κα' ἔχει στὰ μᾶτια δάκρυα, στὰ χεῖρῃ χαμογέλια,
 κα' ἄλλοτ' ἀναθαρρεῖοντας τὰ τέλια τῆς ἀπλόνης
 κα' ἄλλοτε πάλι ντροπαλῆ τὰ μᾶτια χαμηλώνει.
 Αὐτ' εἶν' ἡ πρώτη. Μὰ ἡ στερνὴ, καὶ πρὶν μιλῆσει ἀκόμη,
 δέχνηκε βαθεῖα στὰ μᾶτια τῆς τὴν ἔγνοια καὶ τὴ γνώμη,
 καὶ στέκει στέρεα καὶ πατεῖ σὰν νὰ σηκῶνῃ βάρος
 κα' ἔχει τῆς ἔγνοιας τὴ θωριά, τῆς γνώμης τῆς τὸ θάρρος.
 Κι' εἶπεν ἡ πρώτη στὴ στερνὴ: — Ἐσ' ἐμὲ χωροστὰ ἐκείνη
 τὰ χάδια π' ὁ καθορέφτης τῆς στῆν ὄρη παρὰδινε.
 Ἐγὼ τὴν ἐπροκτοῖμα μετὰ παιγνιδάκια τῶσα
 τὴ γύνακα τοῦ ἀναστοναγμοῦ κα' τὸν μαπιὸν τὴ γλώσσα...
 » Ἐγὼ τῆς ἐπροτόνησα τοῦ νοῦ τὰ μονοπάτια,
 τῆς ἔδειξα ἀπὸ μακρὰ τοῦ πόθου τὰ παλάτια
 πὺν τὰ φωτίζει ὀλόχρυσα ἡ ἐλπίδα πέρα ὀς πέρα.
 Σὺ τί τῆς ἔκανες; — Ἐγὼ τὴν ἔκανα μητέρα!

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

